

La síndrome d'Estocolm de CiU

Com és prou sabut, la síndrome d'Estocolm és un estat de perturbació mental que pateix la víctima d'un segrest mitjançant el qual desenvolupa una relació de comprensió i fins i tot d'estimació envers el seu segrestador. En alguns casos, com els de violència de sexe o domèstica, el lligam emocional creat comporta un lligam patològic que impedeix separar-se d'aquell que et maltracta.

Si Convergència i Unió no fos una formació política sinó una persona, ja faria temps que algú que se l'estimés l'hauria enviada al psicòleg, més encara, al psiquiatre, a fi de seguir un tractament que permetés alliberar-la de la seva evident patologia autodestructiva. Un tractament rigorós i urgent que evités que amb la seva tan desassenyada com desastrosa actuació se seguís provocant danys a ella mateixa com, sobretot, a la totalitat del país.

Certament, col·laborar amb l'estat que et sotmet a una humiliant i degradant explotació colonial –com fan, en menor o major mesura *tots* els partits catalans– és prou greu, però fins i tot es podria arribar a entendre en situacions excepcionals.

O, si més no, si se n'obté algun profit. Per més que fossin criticables, els pactes anteriors de CiU amb els successius governs del PSOE i del PP es podien, almenys, *justificar* pels escarransits rèdits que oferien a Catalunya. La famosa política de *peix al cove* era miserable, però almenys mínimament productiva.

Per contra, la col·laboració d'aquesta setmana, és, directament, de frenopàtic: el nou govern espanyol no tan sols no té intenció de pagar-nos ni els 1.450 milions que ens deu del Fons de competitivitat ni els 759 de l'addicional tercera –ho difereix fins les calendes gregues–, sinó que culpa les autonomies del desmesurat augment del dèficit fiscal. I, com a solució, proposa una versió actualitzada de la LOAPA, que lligaria de mans i peus el ja prou migrat poder de decisió financera de la Generalitat.

Tot seguit, anuncia un augment d'impostos sense precedents, que duu a Duran i Lleida a declarar que l'augment de l'IRPF “castiga especialment les classes mitges i lògicament les rendes de treball” i comporta que l'expeditiu Conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, indiqui que no només és contraproductiu, sinó que pot esdevenir “asfixiant”.

I, al cap de quatre dies, CiU afegeix els seus 16 vots als del PP per a que aquestes mesures es puguin dur a terme!

A banda que, a diferència d'ocasions anteriors, els catalans i catalanes no n'obtidrem res, d'aquest suport tan innecessari com perjudicial, la gran pregunta no és tan econòmica sinó política, o més ben dit, ètico-política: és lícit, moralment, col·laborar amb aquells que et volen mal? És admissible donar suport al partit que maltracta, un dia sí i l'altre també, Catalunya? Que converteix l'anticatalanisme i la crispació en el seu model quotidià de conducta?

Un partit que, entre tantes i tantes altres incomptables mostres d'uniformisme i assimilacionisme espanyolitzador, va convertir –en col·laboració amb el PSOE– l'Estatut, que representava la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya, en un ridícul i lil·liputenc joc de la Senyoreta Papis? Que duu al seu ADN l'herència del genocidi cultural franquista que propugna la persecució i progressiva eliminació de la llengua catalana, el més destacat i irrenunciable exponent del nostre esperit identitari?

Davant d'aquesta seva decisió, sorgeix, inevitablement, una pregunta: quan la Convergència i Unió d'Artur Mas i Josep Antoni Duran i Lleida es defineix com a “nacionalista”, a quina nació es refereix? A la nostra o a la *grande y libre* espanyola?

divendres, 13 de gener del mxxii

© Xavier Serrahima 2012

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

